

GHERASIM LUCA

Ez csak egy kísérlet

(Aceasta nu e decât o încercare)

Az én asszonyom a legeslegszebb nő a földkerekségen
 ő a zongora-asszony, tükör-asszony, cujka-asszony, tavasz-asszony,
 a nő, akihez eddigi verseimet írtam – mindenfajta szégyenkezés nélkül

De ahogy itt állok az ablaknál, szélesebb hajammal, táguló orrcimpáimmal,
 melyek
 tele vannak automobillal s mindenféle zajokkal
 szemeim felemelkednek a város fölé, messze járnak már, a gyarak füstölgő
 kéményei fölött
 s valamiféle szégyen fog el, ha arra a sok versre gondolok, amiket értelmetlen
 volt megírni
 s elfog a vágy, hogy a világ szeme láttára arcul üssem asszonyom –
 a legeslegszebb nőt a földkerekségen,
 őt, a zongora-asszonyt, tükör-asszonyt, cujka-asszonyt, tavasz-asszonyt.

S mivel itt állok az ablaknál, szélesebb hajammal, táguló orrcimpáimmal,
 melyek
 tele vannak automobillal s mindenféle zajokkal,
 elég nekem egy pillantás, melyet a városra vetek,
 hogy szívmengető legyen köztünk az összhang és a néma cinkosság,
 köztem, az elfuserált költő közt, aki eddig hajról, csípőkről és szoknyákról
 hisztériáról és ékszerekről írtam verseket,
 s a város közt – a koszos, terheket hordozó város közt.

Ha tovább figyelem a várost az ablakból el egészen a füstölgő
 gyárkéményekig,
 zsíros éttermeket látok, dús irhabundákkal telt üzleteket,
 széles sugárutakat és fényes előadótermeket,
 soha nem beszélek már a csillagokról, fákról, mezőkről és szerelmekről
 egyetlen szerelmem mától fogva a teherhordó lesz,
 a város-hordár – s ha őt nézem, messze látok, egészen a füstölgő kéményekig.

Teljesen józan vagyok, semmiféle költői ihlet nem kerülget,
 semmiféle hallucináció, dühkitörés vagy tükör előtti fintorgási kényszer,
 agyam tiszta, egészséges vagyok, tudom, mit teszek
 ez az első alkalom, hogy beláthatok fejembe, figyelhetitek, mit gondolok
 reggeltől estig
 s újra mondom: nem kerülget hallucináció, dühkitörés vagy tükör előtti
 fintorgási kényszer

Igazán felfoghatnád már: úrhölgyes nevetésed leírhatatlan undort kelt
bennem
nagy örömmel fogadnám, ha egy töltött revolvért tennél a helyére
jól állnának neked a kitört fogak
s igazi bosszú lenne, ha hallhatnám a hangot, ahogy megtörténik

Az első zaj:
a gazdag harisnyakereskedő felesége megbotlott egy kőben
ott hever a járdán, lába az ég felé kalimpál mint valami vad imádságban
a hordár pedig értetlenül mosolyog miközben terhét cipeli.

1933

Balázs Imre József fordítása

